

La mitja lluna escocesa

Els musulmans es consideren més escocesos que no pas anglesos.

© The Economist

Quan la mesquita central de Glasgow va ser construïda el 1980, l'arquitecte tenia instruccions concretes: "cal fer-la escocesa". El resultat va ser una mesquita amb les característiques dels edificis públics de Glasgow: panells de vidre enormes que deixen entrar els rajos de sol. Ara es vol reformar i serà, si cap, més escocesa: se seguirà l'estil de Charles Rennie Mackintosh, l'arquitecte més popular de Glasgow. A l'altra part de les parets, els homes es casen al ritme de les gaites i vestits amb falda escocesa (per descomptat, amb la vora més ampla, tal com exigeix el codi de l'islam). A prop es venen *haggis*, el menjar escocès més típic, preparats d'acord amb les lleis islàmiques i, creuant el riu Clyde, hi ha l'ajuntament, des d'on el 2012 és llançat al mercat un nou tartà seguint el color de les banderes: blau per als escocesos, verd per als musulmans.

La relació entre el nacionalisme escocès i la comunitat musulmana és excepcionalment harmònica. Segons una enquesta realitzada l'any 2010 per Ipsos Mori, sis de cada deu escocesos pensa que els musulmans estan integrats en la vida diària escocesa. I el 2011 un estudi realitzat pel Govern escocès demostrava que per als musulmans residents a Escòcia ser escocès és una part important de la seua identitat i que "comunitat" és la tenda de baix de casa, i no una xarxa local o global amb altres musulmans.

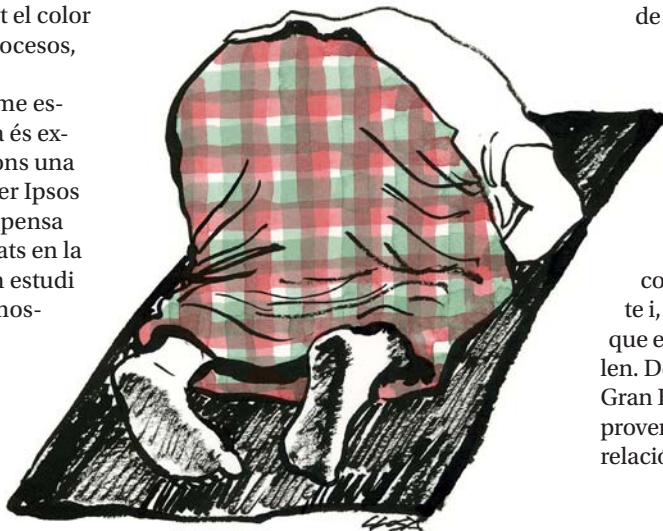
Al referèndum per la independència de l'any passat, un 64% dels partidaris del sí eren asiàtics, entre els quals destacaven els musulmans, segons una enquesta realitzada durant la campanya per l'emissora de ràdio asiàtica més popular a Escòcia. Mazhar Khan, membre del Consell Musulmà a Escòcia, afirma que els musulmans a Escòcia es consideren escocesos, mentre que els residents a Anglaterra solament se senten preparats per sentir-se britànics. Per què?

El poder adquisitiu dels musulmans escocesos és més gran que el dels seus compatriotes anglesos: molts van arribar a Escòcia amb els mitjans necessaris per establir-hi un negoci, ja que una gran part provenien del Panjab, un estat relativament ric a l'Índia. En canvi, la majoria dels musul-

mans anglesos vénen de les àrees més pobres del Pakistan i Bangladesh, i normalment van a parar a empreses que estan a punt de sucumbir. D'altra banda, a Escòcia, les minories ètniques solen gaudir de discriminació positiva: va ser a petits pobles escocesos on el Servei Nacional de Salut va destinar en primer lloc els metges pertanyents a minories ètniques, i és per això que ara sovint s'assumeix que els residents escocesos d'altres ètnies tenen la titulació de medicina. Mohammad Sarwar, un escocès, va ser el primer musulmà que va ocupar el càrrec de membre del Parlament britànic.

Hi ha infinitat de teories: els escocesos es consideren una minoria perseguida pels anglesos, el nacionalisme escocès d'esquerres és més pròxim a les minories que no pas el conservadorisme anglès. I, sobretot, el reduït nombre de musulmans escocesos facilita la integració: són l'1,5% de la població, a diferència del 4,5% a la resta de la Gran Bretanya.

Fins ací tot són fets empírics, però sembla que la política actual també hi juga el seu paper. Mentre que el Govern a Westminster fa dures crítiques sobre l'extremisme islàmic, els seus compatriotes al Parlament escocès no s'immisceixen en l'assumpte i, és per això, segons el senyor Kahn, que els residents musulmans no es rebel·len. De les 700 persones que han deixat la Gran Bretanya per anar a Síria, molt pocs provenen d'Escòcia. Sembla que la felicitat relació no és tan sols qüestió de sort. •

Traducció d'Andrea Pérez Gírbés